

AECC

(Communicative Assamese)

১) অসমীয়া ভাষাৰ বাক্য গঠন ৰীতিক গঠন অনুসৰি কেইটা ভাগত ভগাব পাৰি। উদাহৰণৰ সৈতে ব্যাখ্যা কৰা।

উত্তৰ: পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেক ভাষাৰে একোটা নিজা বা স্বকীয় গঠন ৰীতি আছে। আনকি একে গোষ্ঠীভুক্ত ভাষাসমূহৰ মাজতো এনে ভিন্নতা পৰিলক্ষিত হয়। অসমীয়া ভাষা আৰ্য ভাষাৰ এক পৰিৱৰ্তিত আৰু পৰিৱৰ্তিত ৰূপ। কিন্তু সেয়েহে 'লেও আৰ্যভাষাৰ লগত তিব্বতবৰ্মীয় আৰু অষ্ট্ৰিক পৰিয়ালৰ ভাষাৰ প্ৰভাৱত সময়ৰ লগে লগে অসমীয়া ভাষাটোৱে স্বকীয় ৰূপত বিকাশ লাভ কৰে। সেয়েহে অসমীয়া ভাষাৰ গঠন ৰীতি সমজাতীয় বাংলা, উৰিয়া আদিতকৈ অনেক ক্ষেত্ৰত ভিন্ন।

অসমীয়া ভাষাৰ বাক্য গঠন ৰীতিক গঠন অনুযায়ী, অৰ্থ বা ভাৱ অনুযায়ী, উক্তি অনুযায়ী, বাচ্য অনুযায়ী আদি বিভিন্ন ভাগত ভাগ কৰি আলোচনা কৰিব পৰা যায়। তলত অসমীয়া ভাষাৰ বাক্য গঠন ৰীতিক গঠন অনুযায়ী আলোচনা কৰা হ'ল।

আকৃতি বা গঠন অনুযায়ী অসমীয়া বাক্য তিনি ভাগত ভাগ কৰা হয় – সৰল বাক্য, মিশ্ৰ বা জটিল বাক্য আৰু যৌগিক বাক্য।

ক) সৰল বাক্য:

কেৱল এটা কৰ্তা আৰু এটা ক্ৰিয়াপদযুক্ত বাক্যই সৰল বাক্য। অৱশ্যে কৰ্তা আৰু ক্ৰিয়াপদহীন বাক্য একোটাও সৰল বাক্য হয়। যেনে-

কৰ্তা-ক্ৰিয়াযুক্ত বাক্য – ৰামে ভাত খাইছে।

কৰ্তা-ক্ৰিয়াহীন বাক্য – সাহেই সিদ্ধি।

খ) মিশ্ৰ বা জটিল বাক্য:

বাক্যৰ এটা অংশ যেতিয়া আন এটা অংশৰ অধীন হৈ থাকে তেতিয়া তেনে বাক্যক মিশ্ৰ বা জটিল বাক্য বুলি কোৱা হয়। যেনে-

কালি যিজন ল'ৰা আহিছিল তেওঁক মই আগৰে পৰাই জানো।

গ) যৌগিক বাক্য:

অব্যয় পদৰ দ্বাৰা সংযুক্ত হৈ দুটা বা তাতোধিক পূৰ্ণ বাক্যই যেতিয়া এটা বাক্যৰ সৃষ্টি কৰে তাকে যৌগিক বাক্য বোলে। যেনে-

দীক্ষাই টেবুলত পঢ়ি আছে আৰু স্মিতাই মজিয়াত খেলি আছে।

২) বাক্যত যতি চিহ্নৰ ব্যৱহাৰ কিয় কৰা হয় আলোচনা কৰা।

উত্তৰ: আমি কথা কওঁতে উচ্চাৰিত শব্দবোৰ একেলেথাৰিয়ে উচ্চাৰণ নকৰোঁ। কিছুমান পদ উচ্চাৰণ কৰা পিছত অলপ সময়ৰ বাবে বিৰাম লোৱা হয়। এনেদৰে লোৱা বিৰামেই যতি। লিখোতে এই বিৰাম বুজাবলৈ কেতবোৰ চিন ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বাক্য অৰ্থবোধক কৰাৰ বাবে লোৱা বিৰাম বুজাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা এই চিনবোৰকে যতি চিন বোলা হয়।

সাধাৰণতে মানুহে তিনিটা কাৰণত যতি বা বিৰাম ল' ব লগা হয়।

ক) উশাহ-নিশাহৰ সুবিধাৰ বাবে।

খ) মনৰ ভাৱ বা অৰ্থ সহজবোধ্য হ' বৰ বাবে।

গ) কোৱা কথাক লয়যুক্ত কৰি শুনিবলৈ শুৱলা কৰিবৰ বাবে।

উপৰুক্ত তিনিটা কাৰণ অনুসৰি কথাৰ মাজত লোৱা বিৰাম বা যতিক তিনিটা ভাগত ভগাব পাৰি। তলত সেইসমূহ চমুকৈ আলোচনা কৰা হ' ল -

ক) শ্বাস-প্ৰশ্বাসজনিত বিৰাম বা শ্বাসযতি:

উশাহ-নিশাহ লোৱাটো মানুহৰ এটা স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। কথা কওঁতে বা শব্দ উচ্চাৰণ কৰোঁতে ধ্বনি প্ৰৱাহৰ মাজত উশাহ-নিশাহৰ বাবে লোৱা অপৰিহাৰ্য বিৰতিকে শ্বাসযতি বোলে।

খ) অৰ্থ বা ভাৱজনিত বিৰাম বা ভাৱযতি:

কথা-বতৰা কওঁতে বা লিখিত ৰূপত কোনো ভাৱ প্ৰকাশ কৰোঁতে ভাৱটো সম্পূৰ্ণ ৰূপত প্ৰকাশ হোৱাকৈ অৰ্থানুযায়ী মাজে মাজে শব্দাংশৰ মাজত বিৰতি লোৱা হয়। অৰ্থ অনুযায়ী লোৱা এনে বিৰাম বা বিৰতিকে ভাৱযতি বুলি কোৱা হয়।

গ) শ্ৰুতি মাধুৰ্যৰ বাবে লোৱা বিৰাম বা ছন্দযতি:

কেতিয়াবা শ্বাসযতি বা ভাৰযতি লোৱাৰ উপৰিও শূনিবলৈ শূৱলা হ' বৰ বাবে ধ্বনি প্ৰৱাহৰ মাজত পৰ্যায়ক্ৰমে বিৰতি লোৱা হয়। এনে বিৰতি বা বিৰামকে ছন্দযদি বুলি কোৱা হয়। ই ঘাইকৈ কবিতা আৰু গীতৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য।

এই যতিসমূহ বুজাবৰ বাবে অসমীয়া ভাষাত সততে ব্যৱহাৰ হৈ থকা কেতবোৰ যতি চিহ্ন হৈছে – কমা, ক' লন, চেমিক' লন, দাড়ি, প্ৰশ্নবোধক চিন, ভাৱবোধক চিন, ডেচ, উৰ্দ্ধকমা, বন্ধনী, হাইফেন আদি।

৩) ভাল লেখাৰ সাধাৰণ লক্ষণসমূহ কি কি আলোচনা কৰা।

উত্তৰঃ লেখা এটা কেনে হ' লে তাক ভাল বুলি গণ্য কৰা হ' ব সেই সম্পৰ্কে একেবাৰে ধৰাবন্ধা কেতবোৰ নিয়ম নাই। কিয়নো লেখা এটাৰ ভাল বেয়া নিৰ্ভৰ কৰে পাঠকৰ দৃষ্টিভংগীৰ ওপৰত। সেয়ে হ' লেও ভাল লেখা এটাত থাকিব লগা সাধাৰণ লক্ষণ কেইটামান তলত উল্লেখ কৰা হ' ল –

ক) লেখাটো সকলো শ্ৰেণীৰ পাঠকৰ বাবে সুখপাঠ্য আৰু সহজবোধ্য হ' ব লাগিব।

খ) লিখটোত প্ৰসংগ বিন্যাস, অনুচ্ছেদ গঠন আদিবোৰ সুসম ৰূপত থাকিব লাগিব।

গ) অতি জটিল বা গভীৰ বিষয় এটাও অতি সৰল ৰূপত উপস্থাপন কৰিব পৰাটো ভাল লেখা এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ লক্ষণ।

ঘ) মার্জিত তথা শালীন বিষয়বস্তু, শব্দ, ভাৱ আদিবোৰো ভাল লেখা একোটাৰ অন্যতম প্ৰধান লক্ষণ।

ঙ) লেখা এটা ভাল হ' ব লৈ হ' লে সি কেৱল সংবাদ ধৰ্মী হৈ নাথাকি ৰসোত্তীৰ্ণ ৰূপ লাভ কৰিব লাগিব।

চ) লেখা এটাই কেৱল তথ্যৰ যোগান ধৰিলেই নহ' ব, সি কলাগুণ আয়ত্ব কৰিব পাৰিব লাগিব।

জ) ভাষা সদায় শুদ্ধ হ' ব লাগিব। বানান, বাক্যগাঁথনি, যতি চিনৰ ব্যৱহাৰ যথাযথ হ' ব লাগিব।

ঝ) ভাষা সহজ-সৰল হোৱা উচিত। অপ্ৰয়োজনীয় বাক্য বা শব্দ বৰ্জন কৰা উচিত।

ঞ) লেখাটোৰ বিষয়বস্তুৱে চিন্তাৰ খোৰাক যোগাব লাগিব।

এনেদৰেই ভাল লেখা এটাৰ লক্ষণ সন্দৰ্ভত ভালেখিনি দিশ জড়িত হৈ থাকে।